

7b

Tekst:
Sune Hermit

For 117'ende gang står jeg på den blå madrads ved boulderhulen. Over mig knejser Abekattevæggen kraftigt overhængende hele vejen med et markant tag knapt halvvejs oppe. Aftenens projekt er en sandfarvet rute. Ruten går på tufaer og makroer i bunden, og over taget på gode positive greb.

Et nik til Nicolai, som nikker tilbage. Alt er klar. Jeg trækker vejret dybt og lukker øjnene et par sekunder. Fokus. Denne gang skal den i kassen. Flere måneders arbejde med ruten skal nu kulminere. Jeg tjekker 8-talsknobet endnu engang, trækker vejret dybt og træder uden flere dikkedarer op på det nederste fodtrin og pincher med højrehånden på en knop. Direkte over mig sidder et langt franskbrødsformet greb i boulderens tag. Begge hænder pincher i grebet, og med det meste af vægten hængende i et pinch under lodret tag, bevæger jeg føderne op på de relativt dårlige fodtrin. Et vred med hele kroppen bringer mig i stand til at få højre hånd op på en tufa med et godt pinch. Akrobatisk bringes begge føder op på franskbrødet, som sætter sig en smule under vægten. Det plejer nu at holde. En laaang bevægelse med venstre hånd bringer mig op i bunden af endnu en tufa - men grebet skal tages i toppen. Jeg bevæger derfor venstre hånd rykvis opad indtil jeg når toppen af grebet. Her har jeg faktisk har rigtig godt fat. Pyha, en hård og akrobatisk start. Først nu klipper jeg 2. og 3. slynge - første slynge sidder under mig, og det ville være akavet at sikre i ankelhøjde. Og madrassen er der vel af samme grund. Med de to slynger klippet, gør jeg mig klar til næste bevægelse, som skal være eksplosiv. Jeg bringer føderne højt op og dyno'er næsten til endnu et flute, som sidder vandret. Jeg matcher med venstre hånd og går videre til en semidårlig sloper, som jeg dog kan holde i den tid det tager at klippe 4. slynge. Venstre hånd skal op på

endnu en tufa, som sidder lige under det lille tag. Den skal tages akavet - sidelæns udad, hvilket givet et vred i håndleddet - og med en halvskidt sloper til højre hånd og et akavet greb til venstre hånd er der lagt op til ballade. Rutens første crux venter på mig.... Jeg slipper med begge fødder og nærmest springer op i en tung skulderbevægelse, som simultant bringer min venstre fod op samtidigt med at min højre hånd lige præcis kommer op på en flad skive med en diminutiv kant på en kæmpe dråbeformet makro under taget. Højre fod bridger ud mod sidevæggen i et desperat forsøg på at lette presset på mine underarme. Denne akavede stilling - med hovedet presset ind i et hjørne mellem taget og den dråbeformede makro og med benene i spænd mellem de to overhængende vægge - er rutens eneste hvil. Jeg ryster forsigtigt begge arme en af gangen og puster ud. Bliver vel hængende 20 - 30 sekunder. Ved, at resten af vejen er der ingen hvil, og den hårdeste del af ruten venter. De resterende 2/3 af ruten er næsten et langt, ubarmhjertigt crux. Trækker vejret dybt igen, og begiver mig, som så ofte før, ud på den sidste, hårde del af ruten. Ruten går mod højre ud gennem taget, hvor begge hænder skal ud og have fat i endnu en lang tufa. En tung skulderbevægelse op over taget gør mig i stand til at få højre hånd i et lille greb, som er en blanding mellem et ikke særlig dybt to-finger hul og en pinch. Begge fødder kommer op, og stående i spænd mellem tufaen og fodtrinnet, kan jeg lige præcis holde grebet længe nok til at jeg kan klippe slyngen - en unaturlig stilling, fordi jeg skal klippe hen over min anden arm - mine arme er således krydsede i klippet. Hårdt presset får jeg det yderste af et par fingre på højre hånd i et to-finger hul, som jeg kun kan holde i den tid det tager mig at svinge kroppen over og få fat i et dybt og fladt sidepull. Højre fod kommer op i toppen af tufaen og venstre fod sætter jeg ud til venstre på et lille fodtrin.

Med hele kroppen spændt på tværs mellem venstre hånd og højre fod, trækker jeg et godt stykke reb op. Den næste slynge skal klippes nu - et godt stykke over mit hovede. Jeg ved af erfaring, at det er næsten umuligt at klippe slyngen af næste greb. Allerede nu er jeg ved at være godt brugt, og der er stadig satans meget tilbage. Det lykkes at få klippet slyngen og jeg gør nu klar til rutens 2. crux. Næste greb sidder langt over - og på grund af væggens hældning - et stykke bag mig. Jeg skal nærmest kigge bagover for at se det. Det føles næsten unaturligt at klatre så overhængende, og tyngdekraften flår i min krop i vrede over min trods. Hårdt presset får jeg højre fod op på det dårlige to-finger hul jeg brugte før, og kneedropper mens jeg strækker mig og sætter derfor stort pres på min venstre hånd, som stadig har fat i det flade sidepull. Jeg når bunden af næste greb, som dog skal tages i toppen, og må derfor igen, via små halvdesperate ryk, bevæge min hånd op ad grebet indtil jeg når toppen, som er ok at have fat i, dog uden at det på nogen måde er et hvil. Venstre hånd kommer op i et hjælpegreb, som dog ingen nævneværdig værdi har, og begge fødder arbejdes højt op langt ude til højre på et flute, som næsten sidder i samme højde som det greb jeg har næsten hele min vægt hængende i i højre hånd. Ikke nok med at ruten er overhængende; mine ben peger ikke længere ned mod bunden af ruten. Manøvren med benene langt op og ud til siden gør, at min krop nu nærmest hænger sidelæns, vandret under den kraftigt overhængende rute og med hovedparten af vægten hængende i højre hånd. Jeg er presset i bund, og bandende indser jeg, at jeg først nu skal i gang med rutens hovedcrux: Et ondsidet dyno med lorte fodplaceringer 2/3 oppe af ruten til en åben skål, som for hovedpartens vedkommende vender den forkerte vej. Der er laaangt op til skålen. Jeg trækker vejret dybt og kaster mig desperat skråt bagover - ikke fordi jeg mentalt var klar eller havde vurderet, at nu var jeg klar og i balance - nej, simpelthen fordi jeg ellers ville være faldet af - min højre hånd er nemlig ved at give slip. Fanden tage mig, om jeg igen vil falde her. Utroligt nok lander jeg min venstre hånd i den bedste del af den åbne skål, og efter at have fået føderne på plads, er jeg i stand til at klippe næste slynge med højre hånd. Jeg kæmper med at få højre hånd ind i skålen, og kun med en kraftanstrengelse lykkes det. Jeg bringer hurtigt min venstre hånd op på næste greb, som vel nærmest kan betegnes som et mellemgreb. Nu er der kun to-tre bevægelser tilbage, så er

ruten i hus. Ved af bitter erfaring, at det stadig kan gå galt. Er nået hertil ved flere andre lejligheder, blot for at konstatere, at det alligevel gik galt. Mine fødder kommer på plads, og igen er der tale om en rigtig lang bevægelse. Får højre hånd op på et mellemgreb, men ved, at den skal videre op. Er fristet til et langt kryds op med venstre hånd, men vil i givet fald få malet mig op i et hjørne, som vil koste mig ruten. Shuffler desperat rundt med fødderne, men kommer ikke frem til noget godt. Kigger op. Bare 15 cm længere oppe fra mit mellemgreb til højrehånden sidder det greb jeg ved jeg skal have højrehånden op i. Problemet er, at min højre hånd er højest og den med mest vægt. Kan næsten ikke give slip med den, men ved jeg skal gøre det. Shit, mine fodplaceringer stinker, men det bliver ikke bedre. Med de sidste kræfter kaster jeg desperat kroppen yderligere op. Tror jeg giver en lyd fra mig, er ikke sikker. Lander lige præcis højrehånden på grebet, som heldigvis kan kroges med lillefingeren inderst. Nu mangler jeg kun topgrebet og at klippe ankeret! Fødderne er fortsat rigtig dårlige, men det lykkes mig at få begge hænder i topgrebet, som egentlig er OK - ikke rigtig skidt, men heller ikke et rigtigt jug. Er en gang tidligere faldet af på dette sted - med begge hænder i topgrebet, men uden at kunne klippe ankeret. Mine fødder er rigtig dårlige - enten kan jeg have kroppen strakt helt ud og nå den åbne skål med venstre fod, som jeg på grund af den helt strakte krop, ikke rigtigt kan få vægt på. Eller også skal jeg prøve at hooke et dårligt mellemgreb med en fod - dog uden at kunne få vægt på ordentligt - men måske kan den om ikke andet holde mig lidt ind til væggen. Vælger det sidste. Ved at hooke med venstre fod og spænde kontra på det samme greb med højre fod, lykkes det mig at få nok kontrol/vægt overført til at jeg kan give slip med højre hånd i 2-3 sekunder og klippe ankeret! Jubel, lettelse, forløsning! Tror jeg råber et eller andet mens jeg bliver firet ned. Spredte klapsalver fra hallen, fra de som har fulgt mine sidste højlydte, pressede metre. Siddende på madrassen går det op for mig - min første 7b. Ved godt det ikke tæller på væg - men alligevel. Jeg læner mig bagud, lægger mig ned på ryggen på madrassen uden at binde mig ud. Roen melder sig. Nicolai kommer over efter at have taget mig ud af rebbremsen. "Sådan, sejt mand" kommer det fra ham. "Yes", siger jeg "pyha, det var sgu fedt". Den aften er det mig der giver belgisk hvedøl på Cafe Langebro. Og jeg har stadig ikke helt vænnet mig mentalt til at have gået 7b.